Küçük Griffin'in Arkadaşı

Jane MEADOW

Küçük Griffin'in Arkadaşı

Jane MEADOW

Rüzgârlı bir dağın tepesinde, bulutların zirvelere değdiği yerde, Pip adında küçük bir griffin yaşardı. Pip'in altın kahverengi tüyleri, yumuşacık krem rengi bir göğsü ve kocaman kehribar rengi gözleri vardı. Boynunda küçük mavi bir boyunbağı taşırdı. Pip keşfetmeyi çok severdi ama dağ yolları kıvrımlı ve dikeydi. Bazen ona yolu gösterecek bir arkadaşı olsaydı diye düşünürdü.

Güneşli bir sabah Pip aşağıdan bir çıngırak sesi duydu. Greta adında bir dağ keçisi patikadan tırıs tırıs yukarı geliyordu. Tüylü, beyaz-gri bir postu, uzun kıvrık boynuzları ve içinde küçük pirinç bir çıngırak olan kırmızı bir heybesi vardı. "Merhaba," dedi Greta sevecen bir sesle. "Ben Greta. Bu yolları iyi bilirim. Benimle yürümek ister misin?" Pip'in kehribar gözleri parladı. "Evet, lütfen!"

Greta, Pip'e dağın çevresinde bir şerit gibi kıvrılan bir yol gösterdi. "Burada adımına dikkat et," dedi. "Taşlar yuvarlanabilir." Pip dikkatle onu izledi, küçük aslan patilerini Greta'nın bastığı yerlere bastırdı. "İyi öğreniyorsun," dedi Greta. Pip gururlandı. "Sen de iyi bir öğretmensin," dedi cıvıldayarak. O günden sonra güneş parladığında hep birlikte keşfe çıktılar.

Greta, Pip'e dağdaki güvenli yolları öğretti. "Bu yol geniş ve düz," dedi, onu yosunlu bir kayanın yanından geçirerek. "Şu yol ise dik ve kaygan." Pip dinledi ve aklında tuttu. Rüzgârda hangi yolların güvenli olduğunu, yağmurda hangilerinin güvenli olduğunu öğrendi. "Çok şey biliyorsun," dedi Pip. Greta gülümsedi. "Sen de çabuk öğreniyorsun, küçük arkadaş."

Pip'in de özel bir yeteneği vardı. Gökyüzünü herkesten iyi izleyebilirdi. Kehribar gözleri uzağı görürdü. "Greta," dedi bir öğleden sonra, "şu bulutlar karanlık ve ağır görünüyor. Sanırım fırtına geliyor." Greta yukarı baktı ve başını salladı. "Haklısın," dedi. "Güvenli yoldan aşağı inelim. O gelmeden sığınak buluruz."

Dağdan aşağı inmeye başladılar ama rüzgâr güçlendi. Bulutlar hızla yığıldı, gri ve gürültülü. "Acele et!" diye seslendi Greta, çıngırağı çınlayarak. Pip kısa kanatlarını çırparak ona yetişmeye çalıştı. "Geliyorum!" diye ciyakladı. İlk yağmur damlaları kayalara pıtır pıtır düştü. Pip biraz korktu ama arkadaşına yakın kaldı.

Fırtına büyük ve gürültülüydü. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor, gök gürlüyordu. Pip'in tüyleri ıslanıp ağırlaştı. "Yakında bir mağara biliyorum!" diye bağırdı Greta rüzgârın üstünden. "Beni izle!" Pip'in hiç görmediği bir yoldan öncülük etti. Pip ona güvendi ve yakından takip etti. Küçük patileri bir kez kaydı ama Greta hemen yanındaydı ve onu dengeledi.

Mağaraya tam zamanında ulaştılar. İçerisi kuru ve sıcacıktı. Greta tüylü postundan yağmuru silkeledi. Pip onun sıcak yanına sokuldu. "Sen gökyüzünü izleyip beni uyardın," dedi Greta. "Sen de bizi güvenliğe götürdün," diye yanıtladı Pip. "İyi bir ekibiz." Dışarıda fırtına uğulduyordu ama içeride birlikte güvendeydiler.

Beklerken Pip bir şey fark etti. "Greta, heyben açık!" Pirinç çıngırak gevşeyip düşmüştü. "Olamaz," dedi Greta. "Yolda düşürmüş olmalıyım." Pip dışarı baktı. Yağmur hafifliyordu. "Onu bulabilirim," dedi. "Loş ışıkta gözlerim iyi görür." Greta başını salladı. "Dikkatli ol, küçük arkadaş."

Pip sisli havaya çıktı. Yağmur durmuştu ama kayalar ıslaktı. Aradı da aradı. Sonra bir çalının yanında küçük bir parıltı gördü. Pirinç çıngırak oradaydı! Pip onu gagasıyla nazikçe aldı ve mağaraya geri taşıdı. "Buldun!" diye sevindi Greta. "Teşekkürler, Pip!" Çıngırağı heybesine yeniden bağladı.

Fırtına geçti ve güneş bulutların arasından göründü. Greta ile Pip mağaradan çıktı. Dağ yağmur damlalarıyla pırıl pırıl parlıyordu. "Sisin içine çıkmak cesaretti," dedi Greta. "Mağarayı bulmak da akıllıcaydı," dedi Pip. Birbirlerine gülümsediler. Çok farklı olsalar da arkadaşlıkları onları güçlü kılıyordu.

O günden sonra hep birlikte oldular. Greta, Pip'e daha çok güvenli yol gösterdi, Pip de fırtınalar için gökyüzünü izledi. Karanlık bulutlar toplandığında Pip, "Fırtına geliyor!" diye seslenir, Greta da onları sığınağa götürürdü. Her gün birbirlerine yardım ettiler. Diğer hayvanlar da fark etti. "Ne ekip!" dediler. Pip ile Greta sadece gülümsedi.

Bir akşam bir kaya çıkıntısına oturup gün batımını izlediler. "Biliyor musun Pip," dedi Greta, "tanıştığımızda arkadaş olamayacak kadar farklı olduğumuzu düşünmüştüm. Sen uçarsın, ben tırmanırım. Ama şimdi görüyorum ki farklılıklarımız bizi birlikte daha iyi yapıyor." Pip başını salladı. "Haklısın. Ben gökyüzünü izlerim, sen yolları bilirsin. Mükemmel bir çiftiz!"

Pip'in mavi boyunbağı esintide dalgalandı. "O gün beni bulduğuna sevindim," dedi. Greta'nın çıngırağı usulca çınladı. "Ben de gökyüzünü izlediğine sevindim," diye yanıtladı. "Arkadaşlık en iyi ekip çalışmasıdır." Yıldızlar teker teker çıkıp dağın üzerinde parıldarken birlikte oturdular.

Küçük griffin ile dağ keçisi en iyi arkadaş oldular. Arkadaşlığın farklılıkları birleştirebileceğini ve birbirine yardım etmenin en iyi ekip çalışması olduğunu kanıtladılar. Yani eğer bir gün bir dağa tırmanır da küçük bir çıngırak sesi duyarsan, yukarı bak. Belki de Pip ile Greta'yı görürsün; gökyüzünü izleyip güvenli yollarda birlikte yürürken.

Ve ne zaman bir fırtına gelse, ona yan yana göğüs gererler. Pip bulutları izler, Greta yolu gösterir. Birbirlerini güvende ve sıcak tutarlar. Arkadaşlıkları dağda bir fener gibi parlar. İşte bu da küçük griffin ile arkadaşı dağ keçisinin hikâyesidir.